

Wim de Boer

Voor De Mooiste Gezichten van Zutphen ben ik deze week te gast bij een bijzondere man, die lange tijd politiek actief is geweest maar inmiddels geniet van zijn pensioen. Ik ontmoette hem vorig jaar al in Dat Bolwerck waarvan hij medestichter en penningmeester was. Vandaag mag ik zijn verhaal opschrijven.

Hij woont met zijn vrouw in een prachtig appartement aan de Noorderhaven. Ik krijg koffie en bewonder het uitzicht over de IJssel. Hij vertelt me dat hij geboren is in 1938 in een gezin van zes kinderen. Hij groeide op in een niet al te streng gereformeerd gezin in Amersfoort. Op zijn zesde kon hij al

lezen en schrijven doordat hij een jaar eerder al naar een voorbereidingsklasje ging. Op de middelbare school ging het niet heel goed omdat hij liever met andere dingen bezig was dan leren, zoals bijvoorbeeld sport. Toch werd hij op zijn zestiende voorzitter van de schoolvereniging, een rol die hij later veel vaker zou vervullen. Uiteindelijk deed hij eindexamen met hoge cijfers. Een idee van wat hij wilde gaan doen had hij toen nog niet. Korte tijd dacht hij theologie te gaan studeren, maar dat draaide uit op niets.

Iets wat wel wat opleverde was dat hij op zijn achttiende gevraagd werd om mee te doen in het LCGJ, een in de vijftiger jaren opgerichte, gereformeerde jongerenorganisatie. Een aantal jaren was hij staflid van kampen in diverse Europese landen en ging hij varen met de zeilkampen in Friesland. Met die ervaring kocht hij met zijn toenmalige echtgenote een boerderijtje in Friesland en begon hij in 1964 zijn eigen zeilschool "Krekt oer 't wetter". De zeilschool (in de winter ook vormingscentrum) groeide uit tot een grote accommodatie, die hoog aangeschreven stond. Herfst 1973 werd hij door de PPR gevraagd om mee te doen aan een samenwerking van de kleine progressieve partijen. Een half jaar later was hij (tot 1982) fractievoorzitter van Progressief Sneek. Inmiddels werd hij ook landelijk actief (partijraad, voorzitter (1981-1985) en voorzitter Groen Progressief Akkoord in Europa (1985-1990)

Eind tachtiger jaren groeide de samenwerking tussen de PPR, PSP en CPN. Voorjaar 1989 stopte het PPR bestuur met de onderhandelingen. Dat veroorzaakte groot protest bij de achterban. Met (o.a. Janneke van der Plaat uit Zutphen) regelde hij dat de PPR partijraad in spoedvergadering bijeenkwam. Een motie aan het bestuur om de onderhandelingen te hervatten

werd aangenomen, het bestuur weigerde de motie uit te voeren en de indiener zei toen, dan doen wij het zelf wel. Inmiddels was het kabinet Lubbers gevallen. Binnen 14 dagen werden de onderhandelaars van de partijen het eens over een programma en een kieslijst. Tijdens een protestbijeenkomst op 19 mei 1989 in de Beurs van Berlage, mocht hij het resultaat presenteren en gingen fractie en partijbestuur van de PPR overstag. Met de door hem voorgestelde naam (hij werd campagneleider) behaalde GroenLinks zes zetels.

Door zijn vriendin Janneke raakte hij verzeild in Zutphen. Helaas werd zij ziek en overleed in januari 1990. Hij woonde toen op een gerestaureerde Urker kotter (UK4) in Amsterdam. Maart 1990 las hij een advertentie dat de gemeente op zoek was naar een directeur van de Dienst Samenleving (onderwijs, cultuur, sport en sociale zaken). Hij solliciteerde en kreeg de baan. Van de kinderen van zijn vriendin kocht hij haar huis aan de Kolenstraat. In 1991 werd hij fractievoorzitter voor GroenLinks in de Eerste Kamer. Hij heeft beide functies dus tegelijk vervuld. Tot 2010 was hij directeur in Zutphen en na zijn vertrek uit de Senaat (2013) was hij nog wethouder in Leiden. Een leuke anekdote is dat in de Zutphense tijd door hem eens een fantasie werd geschetst over de oude binnenstad. Hoe de markten zouden kunnen veranderen in pleinen in de zomeravondzon, met gezellige terrassen, vrolijke mensen en tinkelende glazen. Dat is gelukt.

“Door alles heen is water mijn biotoop geworden. Een leven lang is het een inspiratie voor mijn denken en doen. Alleen of met elkaar varen maakt ruimte voor ontmoetingen, bewegen in een andere wereld, de beleving van de stroom, wind en altijd

andere luchten, de traagheid van het varen en steeds weer zien hoe dat mensen verandert en meer open maakt. Dit heeft mij gemaakt tot een rustige man en geholpen in mijn maatschappelijk functioneren.”

Het gesprek dat ik had stelde me voor een onmogelijke opdracht om alles wat hij vertelde terug te brengen naar de ruimte die ik heb voor deze column. Het was voor mij een mooie en inspirerende ontmoeting.

Wellicht herkende u hem al van de foto, de man over wie ik het heb is Wim de Boer !